

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת איילת הוך-טל

התובעים

1. שי ברכה ת.ז. xxxxxxxxxx
 2. אורית ברכה ת.ז. xxxxxxxxxx
- נגד

הנתבעת

אורנה וולף ת.ז. xxxxxxxxxx

1

פסק דין

2

3 עניין לנו בתביעה כספית בהתאם לעוולה על פי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן –
4 החוק).
5 בפתח הדברים יודגש כי יש להצטער על המחלוקת דנן, אשר הינה בעיקרה סכסוך בין שכנים, שפרץ
6 וחצה את גבולות הטעם הטוב, עד הגעתו למסדרונות בית המשפט.
7

7

8

תמצית העובדות וטענות הצדדים

9

- 10 1. הצדדים הינם שכנים המתגוררים ברחוב המלך שלמה בשכונת בית אליעזר בחדרה (להלן –
11 השכונה).
12 התובע מס' 1 (להלן – התובע) הינו חבר מועצת עיריית חדרה החל משנת 2013 והתובעת הינה
13 בת זוגו.
14 הנתבעת התגוררה בשכונת לתובעים בכל הזמנים הרלבנטיים לתביעה יחד עם בן זוגה דאז, מר
15 מאמוס יצחק (להלן – מאמוס), אשר הפעיל עסק להשכרת נגררים.
16

16

- 17 2. מאמוס נהג להעמיד את הנגררים בחניות ברחוב המלך שלמה וברחובות סמוכים.
18

18

- 19 3. התובעים טוענים כי הנגררים גרמו למפגע בשכונה, בפרט באזור המגורים של הצדדים, כאשר
20 חסמו חניות של רכבים אחרים ויצרו הפרעה לתנועה. לטענתם, פנו יחד עם שכנים אחרים
21 למאמוס בבקשה שיחדל מלהעמיד את הנגררים ברחוב, וזה הבטיח כי יחדל מכך, תוך שבכל
22 פעם נמסרה התחייבותו לאיתור פתרון חנייה אחר. בפועל, מאמוס המשיך להעמיד נגררים
23 בחניות ברחוב.
24

24

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

4. מאמוס והנתבעת קיבלו דו"חות חניה רבים בגין העמדת הנגררים ברחוב. לשיטת הנתבעת, הדו"חות הינם תולדה של תלויות מצד התובע ושימוש לרעה בכוחו הציבורי על מנת לבצע אכיפה אינטנסיבית וסלקטיבית בעניין הנגררים.

5. התובע מאשר כי פנה למנהלת השכונה בבקשה לטפל במטרד שיוצרים הנגררים, אולם טוען כי אין כל קשר בין תפקידו הציבורי לבין הדו"חות שנתקבלו. עוד נטען כי התובעת מעולם לא פנתה בתלונה בגין הנגררים. התובע טוען כי בעקבות קבלת הדו"חות, החלו הנתבעת ומאמוס להפנות כלפיו מסרים מאיימים וכן לפרסם פרסומים המהווים עוולה לפי סעיף 7 לחוק. בעקבות הפרסומים האמורים, הוגשה תביעה זו.

6. **התובעים טוענים** כי הפרסומים שהעלתה הנתבעת לרשת הפייסבוק הופצו למספר רב של תושבים בשכונה והובילו לתגובות רבות ולא אוהדות כלפיהם. לעמדתם, הדו"חות שניתנו בגין חניה לא כדין של הנגררים השייכים למאמוס הינם פועל יוצא של הגברת מדיניות האכיפה בעיריית חדרה ככלל אותה עת וכי התובעים עצמם לא התלוננו על כך לעירייה, אלא לראש המנהלת בשכונה בלבד. כפועל יוצא מהפרסומים שהעלתה הנתבעת, נגרמה לתובעים עוגמת נפש, והדבר הוביל לאווירה שלילית כלפיהם מצד תושבי השכונה עד כי התובעת נמנעה במשך תקופה מסויימת לצאת מפתח ביתה, למעט לצרכים מתחייבים כגון עבודה. התובעים עותרים לסעד כספי ללא הוכחת נזק, בהתאם לסעיף 7א לחוק. לטענתם, זכאי כל אחד מהם לסך של 140,212 ₪ בגין הפרסומים שביצעה הנתבעת אך לצרכי אגרה הועמד סכום התביעה על סך 150,000 ₪. בנוסף, התובעים עותרים לפרסום תיקון והתנצלות.

7. **הנתבעת מאשרת** כי פרסמה פוסטים בפייסבוק, אם כי סבורה כי אין בהם כדי להוות עוולה על פי חוק לשון הרע. הנתבעת טוענת כי לא ציינה את שמות התובעים וכי הביעה לכל היותר עמדה לגיטימית בדבר התנהלות התובע, אשר לטעמה עשה שימוש לרעה בכוח הציבורי שעמד לרשותו כחבר מועצת העיר על מנת להתנכל לה ולבן זוגה בעניין חניית הנגררים.

הפרסומים ביסוד התביעה

8. אין מחלוקת בדבר כתיבת שלושת הפרסומים ביסוד התביעה, אשר פורסמו על ידי הנתבעת ברשת הפייסבוק. לצורך הדיון, ראוי כי יובא ציטוט מלא של הפרסומים הנדונים.

פרסום ראשון מיום 20.9.14 (מוצג ת/3)

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

"גם אני קיבלתי 2 דוחות חניה בגלל תלונות של שכן 1 שהנגרר שלי מפריע לו בעין. כל דו"ח 250 ש"ח. דו"ח ראשון כשהחניתי את הנגרר צמוד לבית שלי וזאת החניה שלי ודו"ח שני כשהחניתי את הנגרר בצד השני מול הבית שלי, צמוד לפס אפור שהו מותר להחנות ושם יש שפע של חניה פנויה. אז תגידו למי זה מפריע ולמה הקטנוניות הזאת?"

פרסום שני מיום 14.10.14 (מוצג ת/8)

"שימו לב, קיבלנו עוד דו"ח תנועה הפעם על רכבנו שהחנה מול הבית שלנו, הבעיה שאנחנו שכנים של שי ברכה והוא ואשתו כל הזמן מתלוננים עלינו. שימו לב על מה התלוננו הפעם '.. שלא במרחק 40 ס"מ מהמדרכה' !!! עוד דו"ח לאוסף..."

לפוסט זה נלווה תצלום של הודעת תשלום קנס מס' 3-7-305815 ע"ס 100 ₪ בדבר העמדת רכב "לא במקביל ולא במרחק של 40 ס"מ מהמדרכה".

במסגרת הדיון שהתפתח בעקבות הפוסט, פרסמה הנתבעת תגובות נוספות וביניהן –

- "20 שנה אני גרה בבית הזה, תמיד היה שקט ונעים פה, עד שהוא בא לכאן ומחפש 'עבירות'"
 - "הם מחנים הפוך נגד כוון התנועה, צילמתי אותם, ואף אחד לא עושה להם כלום"
 - "מיכל, גם אני התקשרתי למוקד העירוני 106 ואין מענה אנושי רק הקלטה כפי שאמרת, אבל השכן שלי התקשר אליהם וכנראה קיבל יחס מיוחד, עובדה שכן הגיע פקח מהעירייה ורשם לנו דו"ח למרות הכל."
 - "מוטי שלום, אנחנו קיבלנו אה הדו"ח הזה ומתכוונים לערער, נראה לי שהפקח שנתן את הדו"ח הוזמן ע"י אדם אשר מקבל "יחס מיוחד" ולמרות שלא אמורים לתת דוחות בחג – לנו נתנו. אני גם לא חושבת שחנינו במרחק 40 ס"מ מהמדרכה, אין הוכחות."
- הדיון שהתפתח כלל גם תגובות ארסיות נוספות מצד משתתפים שונים, אולם ההתייחסות כאן היא לפרסומי הנתבעת בלבד, לכן אין צורך לדון בהן.
- התובע טוען כי באותו הערב כאשר חזר לביתו, ראה את מאמוס מדבר בטלפון וצועק איומים שונים. כאשר התובע הבין כי האיומים מופנים אליו, פנה למשטרה להגשת תלונה (מוצג ת/10 למוצגי התובעים).

פרסום שלישי מיום 3.11.14 (מוצג ת/11)

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

"זוכרים שקיבלנו דו"ח בגלל שהחנינו את הרכב 40 ס"מ רחוק מהמדרכה (לטענתם) בשעה 7 בערב בחג? אז לידיעתכם – שוב מתנכלים לנו!!! צרות עין של שכן אשר החליט למרר את חיינו פעם אחר פעם והפעם התלונן על הנגרר של בן זוגי מאמוס שחונה מול הבית שלנו צמוד למדרכה ורחוק מהפינה – מהסיבוב - פקח הגיע ורשם לנו דו"ח על סך 475 ₪ היום 3/11/14 בשעה 9 בבוקר! זהו כבר הדו"ח העשירי שהנגררים והמכונית שלנו מקבלים ובכל פעם תירוץ אחר של פקחי העיריה. האם הם משועממים? אין עבריינים אמיתיים בחדרה? האם כל אחד שמתלונן ככה סתם כי בא לו להציק ולשגע את השכן שלו יכול לעשות זאת?"

לפוסט צורפה תמונה של הודעת תשלום קנס מס' 7-8-12092 ע"ס 475 ₪ בגין יצירת הפרעה ברחוב ולא בגין העמדת רכב דווקא.

בתגובות הוסיפה הנתבעת -

"השכן המתלונן לכאורה הוא כנראה שי ברכה ואשתו!"

9. התובעים טוענים כי שלושת הפרסומים האמורים פורסמו במספר מקומות –

9.1. דף הפייסבוק האישי של התובעת;

9.2. דף הפייסבוק 'שכונת בית אליעזר';

9.3. דף הפייסבוק 'ועד שכונת בית אליעזר';

9.4. ודף הפייסבוק 'חדרתיים בפייסבוק'.

10. התובעים שלחו לנתבעת מכתב התראה מיום 5.11.14 מטעם בא-כוחם, במסגרתו התבקשה הנתבעת להפסיק את הפרסומים ולפרסם התנצלות.

תוכן המכתב הועבר לעיתון 'חדשות חדרה' שם פורסם ובתוך כך, פורסמו שוב פעם דברי לשון הרע הנדונים כאן. התובע טוען כי הנתבעת היא זו שהעבירה את מכתב בא-כוחו למערכת העיתון (ס' 24 לתצהיר התובע).

11. התובעים מוסיפים וטוענים כי דברי לשון הרע המתוארים קיבלו פרסומים נוספים על ידי חברת מועצת העיר, הגב' שירלי עודד-דורן אשר פרסמה את טענות הנתבעת בדף הפייסבוק שלה (ביום 14.11.14) ובעל פה בישיבת מועצת העיר מיום 26.11.14 וכן ביום 29.11.14 על ידי חבר המועצה, מר חיים אביטן בדף הפייסבוק שלו.

12. הנתבעת אינה מכחישה את הפרסומים האמורים (ראו ס' א.16, ו.4, ז.14 ו-ח.14 לתצהירה ועמ' 9 לפרוטוקול ש' 25 – עמ' 10 ש' 13), אולם מכחישה את הטענה כי העבירה מידע לחברי מועצת העיר או לאמצעי התקשורת (ס' ח.15-16 לתצהירה).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

מסכת הראיות

13. מטעם התובעים הוגש תיק מוצגים וכן הוגשו תצהירים מטעמם של –

13.1. התובע;

13.2. התובעת;

13.3. מר אבישי סולומון, אחיה של התובעת;

13.4. מר ליאור אריה, תושב שכונת בית אליעזר;

13.5. הגב' רותי זלזניק.

התובעים ומר סולומון נחקרו בדיון מיום 12.9.16.

14. מטעם הנתבעת הוגש תצהירה והיא נחקרה בדיון מיום 21.12.16.

דיון והכרעה

15. לאחר עיון בראיות הצדדים ובטענותיהם, נחה דעתי כי דין התביעה להתקבל בחלקה. יוער כי במסגרת הטיעונים הפליגו הצדדים למחוזות רחוקים המשקפים את היחסים העכורים השוררים ביניהם, אולם הדיון בתביעה זו ימוקד אך ורק לנושא הנחוץ הכרעה, קרי בחינת הפרסומים שבוצעו והאם הינם מהווים עוולה על פי הוראות החוק.

המסגרת הנורמטיבית

16. סעיף 1 לחוק קובע כך –

”1. לשון הרע מהי

לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;”

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

17. סעיף 7 לחוק מגדיר את העוולה האזרחית של לשון הרע - "פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפגע..."

18. 'פרסום' מוגדר בסעיף 2(א) לחוק כך –
 "פרסום, לעניין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר".
 כלומר, לצורך קיומו של 'פרסום', דבר לשון הרע צריך להגיע לנמען שאינו התובע או הנתבע.

19. לצורך חיוב אדם על פי עוולה זו, על התובע להוכיח קיומם של שלושה רכיבים –

19.1. קיומו של 'פרסום';

19.2. אדם נוסף מלבד התובע נחשף לפרסום;

19.3. הפרסום כולל 'לשון הרע'.

20. בחינת משמעות תוכן הפרסום לשם קביעה האם בלשון הרע מדובר אם לאו, נעשית באופן אובייקטיבי, מנקודת מבטו של האדם הסביר ולא דווקא כיצד פורשו בפועל על ידי הצדדים, או על ידי הנמענים (ראו רע"א 8685/12 גואנמה נ' כל אלערב בע"מ (פורסם בנבו, 24.2.13 וכן ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (פורסם בנבו, 8.2.12), בפסקה 83). היות תוכן הפרסום בגדר 'לשון הרע' יכולה להילמד "כאשר היא משתמעת מן הפרסום עצמו; או כאשר על פניו הפרסום תמים, אולם קיימות נסיבות חיצוניות שמשוות לו מובן פוגעני" (ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' עזור (פורסם במאגרים, 22.7.15) בסי' 21).

אם הוכח פרסום לשון הרע העומד בכל הקריטריונים האמורים, יש לדון בהגנות הכלולות בגדר חוק לשון הרע כאשר הנטל להוכיח את תחולתן מוטל על הנתבע-המפרסם. רק לאחר מכן יש לדון בנושא הסעד.

הפרסום

21. אין מחלוקת כי הפרסומים בוצעו ברשת הפייסבוק.
 התובעים טוענים כי הפוסטים הנדונים פורסמו בארבעה דפי פייסבוק (ראו סעיף 9 לעיל).
 במסגרת הראיות שהביאו התובעים, הראו כי הפרסום הראשון והשלישי פורסמו בדף של קבוצת הפייסבוק 'שכונת בית אליעזר חדרה' (מוצגים ת/3 ו-ת/11) בעוד הפרסום השני פורסם בדף הפרטי של הנתבעת (מוצג ת/8).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

עם זאת, בחקירתה לא הכחישה הנתבעת כי יתכן ופרסמה את הפוסטים האמורים גם בדפים נוספים ונראה כי הודתה שגם הפוסט השני פורסם בדף 'שכונת בית אליעזר חדרה' (עמ' 9 לפרוט' בש' 25 – עמ' 10 בש' 5).
אמנם לא הובהר אם אכן כל שלושת הפוסטים פורסמו בכל דפי הפייסבוק אליהם מתייחסים התובעים, אולם אין לכך חשיבות מעשית בשים לב למסקנה כי מדובר בפרסום העונה על דרישות החוק.

על אף שסוגיית פרסום לשון הרע במרשתת אינה סוגיה שהוכרעה באופן חד משמעי, נראה כי המגמה בפסיקה הינה להכיר בפרסומים במרשתת ככלל, וברשת הפייסבוק בפרט, כ-'פרסום' לצורך החוק (ראו לעניין זה ע"א (חי') 62613-09-16 **מרדכי (מוטי) מרקוס נ' אמיר בודהנה** (פורסם בנבו, 19.03.2017) אשר אושר גם ברע"א 3086/17 וכן ת"א (של-י-ם) 17461-09-15 **ב' ל' אוטומוטורס בע"מ נ' אפרייט** (פורסם בנבו, 23.05.2017), בס' 24 וכן ראו הסקירה בת"א (קריות) 47032-04-14 **סטרונגו נ' פלד** (פורסם במאגרים, 09.06.2015), בס' 30-37).
מן הראיות שהוצגו על ידי התובע עולה כי כל אחד מהפוסטים ביסוד התביעה, ללא משמעות לדף הספציפי בו פורסם, הגיע למספר רב של נמענים שחלקם אף הגיבו. לכן, יש לקבוע כי מדובר ב'פרסום' כמשמעותו בחוק.

22. טרם נדון בפרסומים לגופם, יש להתייחס לטענות 'לזויניות' של התובעים ביחס לפרסומים אלה ולדחותן על הסף.
הראשונה, נוגעת להתייחסות התובעים לתוכן תגובות שלא נכתבו על ידי התובעת. התובעים לא הראו מקור משפטי לחיוב התובעת בגין פרסום תגובות על ידי משתמשים אחרים ברשת הפייסבוק ולכן בדיקת תוכן הדברים תתייחס אך ורק לפרסומיה של הנתבעת.
השנייה, לגבי הפרסומים 'העקיפים'. אכן נראה כי תוכן הדברים הועבר לעיתון 'חדשות חדרה' ופורסם שם. התובעים טוענים כי הנתבעת היא זו שהעבירה את מכתב בא-כוחם לעיתון אולם הנתבעת מכחישה זאת.

מדובר בעניין שעל התובעים להוכיח ולטעמי, לא עלה בידי התובעים להרים את הנטל הנדרש להוכיח טענה זו. התובעים מתבססים על עדותם בלבד, ומבלי שהובהר מקורה של טענה זו. אשר על כן, אין מקום להטיל אחריות בגין פרסום הכתבה על הנתבעת.
בנוסף, נראה כי הסכסוך בין הצדדים ותוכן טענות הנתבעת כנגד התובעים, הפך כלי ניגוח בידי יריבים פוליטיים של התובע במסגרת פעילותו הציבורית. הוכח כי תוכן זה נכלל בטענות של חברי מועצת העיר, הגב' שירלי עודד-דורן ומר חיים אביטן, אשר חזרו על חלק מהדברים בעל פה ובפרסומים במרשתת. דבריה של הגב' עודד-דורן גם שודרו בתחנת רדיו מקומית. אף אם נקבל את טענת התובעים לפיה פרסומים שנערכו על ידי אותם צדדים שלישיים מבוססים על

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

1 תוכן שסיפקה הנתבעת, אין מקום להטיל על הנתבעת אחריות לפרסומים שבוצעו על ידי גורמים
2 אלה ולכן דין טענות התובעים במישור זה כלפיה, להידחות.

תוכן הפרסומים – האם מהווים לשון הרע?

7 23. **הפרסום הראשון** – בפרסום זה לא נזכרים שמות התובעים כלל. בפוסט זה מאשימה הנתבעת
8 "שכן 1" על כי התלונן לרשויות וכי הדבר הוביל למתן דו"ח לנגרר של בן זוגה מאמוס.
9 התובע טוען כי מאחר שהפוסט פורסם במסגרת קבוצה של תושבי השכונה, לכל הנמענים ברור
10 היה כי הוא אותו "שכן 1", אליו התייחסה הנתבעת בפוסט. התובעים מפנים לתגובות ספציפיות
11 שלטענתם מראות על 'זיהוי' התובע.

12
13 אין בידי לקבל את עמדת התובעים בהקשר זה.
14 לא מצאתי בתגובות אליהם מפנים התובעים כמעידות בהכרח על 'זיהוי' התובע.
15 נזכיר כי בחינת הדברים נעשית בצורה אובייקטיבית ולא דווקא מעיניהם הסובייקטיביות של
16 נמעני הפרסום.

17 בנוסף, גם אם ניתן היה לזהות את התובע כאותו "שכן 1" אליו הפוסט מתייחס, הרי לכל היותר
18 מדובר על פרסום לפיו 'מואשם' אותו שכן בהעברת תלונה לרשויות על חניה שאינה כדין, אשר
19 הנתבעת מתייחסת אליה כאל קטנוניות בנסיבות.
20 אף שבתגובה לפרסום מתנהל דיון ער בשאלת טיבו של הדו"ח והטעמים בגינם ניתן והגם שחלק
21 מן הנמענים מייחסים לפעולה זו קונוטציה שלילית, אזי לטעמי, לא ניתן להתייחס לדיווח
22 לרשויות על ביצוע עבירה כלשהי כהוצאת לשון הרע.

23 התובע עצמו הבהיר כי חובתו הציבורית הינה לדווח על מטרדים ועבירות שהוא רואה (עמ' 4
24 לפרוטוקול ש' 11-12). משכך ה-"האשמה" המוצגת בפוסט זה, לשיטתו של התובע, לא יכולה
25 להוות לשון הרע שכן הפוסט מייחס לו ביצוע פעולה שהוא ממילא מרגיש מחויב לבצע.

26
27 24. **הפרסום השני** – בפוסט עצמו מוזכרים התובעים כגורמים המתלוננים באופן סדרתי על
28 הנגררים של מאמוס. שוב, מדובר על האשמה בהעברת תלונות לרשויות בלבד, דבר שאינו
29 מהווה לשון הרע.
30 בתגובות לפוסט מוסיפה וכותבת הנתבעת כי התובעים "מחנים הפוך נגד כיוון התנועה צילמתי
31 אותם ואף אחד לא עושה להם כלום".

32 קיימת תגובה נוספת בה טוענת הנתבעת כי על אף שהיא עצמה אינה מצליחה לתפוס את מוקד
33 העירייה, הרי שהתובע התקשר אליהם וכנראה קיבל יחס מיוחד שכן עובדה שהפקח מהעירייה

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

- 1 הגיע ורשם דו"ח למאמוס במהלך החג למרות הכל.
- 2 טענה זו מייחסת לתובע ניצול לרעה של מעמדו כנבחר ציבור. האשמה מעין זו פוגעת בעיסוקו
- 3 הציבורי של התובע ויש בה בכדי להשפילו ולבזות אותו.
- 4 משכך יש לראות בפרסום תגובה זו משום האשמה המהווה לשון הרע ביחס לתובע.
- 5
- 6 25. הפרסום השלישי – בפרסום זה מאשימה הנתבעת 'שכן' בכך שהחליט למרר את החיים שלה
- 7 ושל בן זוגה בתלונות על הנגררים. בפוסט עצמו אין אזכור מפורש של שמות התובעים. על אף
- 8 שנראה כי המגיבים הבינו על מי מדובר, הנתבעת דואגת להבהיר זאת במסגרת התגובות לפוסט
- 9 וכותבת כי "השכן המתלונן לכאורה הוא כנראה שי ברכה ואשתו!".
- 10 המגיבים לפוסט אמנם מפליגים בתגובותיהם ובהן אף מתייחסים לעובדת היותו של התובע חבר
- 11 מועצה ולטענות בדבר ניצול לרעה של תפקידו זה, אולם התייחסות זו אינה נעשית מטעם
- 12 הנתבעת, אשר מפרסמת פוסט ממוקד רק לעניין הגשת תלונות חוזרות מצד התובע בעניינה.
- 13 לטעמי, לא ניתן לייחס לפוסט זה משום פרסום לשון הרע.
- 14
- 15 26. הפסיקה מייחסת חשיבות לעובדת היותו של התובע דמות ציבורית בבחינת הקביעה אם פרסום
- 16 לשון מתאים להטלת אחריות נזיקית. נפסק כי אף שדמו של איש ציבור אינו מותר, הכניסה
- 17 לחיים הציבוריים טומנת בחובה סיכונים לפגיעה בשמו הטוב ומחייבת אותו לפתח "עור עבה"
- 18 (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558, 570 (2004)).
- 19 בענייננו, הפרסום השני אשר עונה על הגדרת 'לשון הרע' כמשמעותו בחוק, מקבל משנה תוקף
- 20 דווקא משום היותו של התובע דמות ציבורית, שכן יש בטיב הפרסום ובאופן בו מיוחס לתובע
- 21 שימוש לרעה בכוח ציבורי כדי לחתור תחת מעמדו הציבורי של התובע ולמעשה, להאשים אותו
- 22 בהיעדר טוהר מידות.
- 23 במובן זה, דווקא המעמד הציבורי אל מול טיב הפרסום מהווה שיקול להטלת אחריות נזיקית
- 24 על פי החוק.
- 25
- 26 בדיקת תחולתן של ההגנות על פי דין
- 27
- 28 27. הנתבעת מעלה בסיכומיה טענות עובדתיות הבאות להצביע על קיומה של אכיפה סלקטיבית
- 29 בעבירות החניה בשכונה בה גרים הצדדים וכן כי הדוחות ניתנו לה בעקבות תלונות התובעים.
- 30 אכיפה סלקטיבית, לכשעצמה, אינה טענת הגנה על פי החוק. אולם, צירוף מכלול טענותיה
- 31 העובדתיות, הן בדבר האכיפה הסלקטיבית, הן בדבר תלונות התובעים (או למצער התובע)
- 32 לפיקוח העירוני והן בדבר כוחו הרב של התובע כחבר מועצת העיר, מנסה להראות כי
- 33 הפרסומים העומדים בבסיס התביעה, אמת הם.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

28. אף שהנתבעת אינה מפנה להגנה נקודתית בסיכומיה, אזי מכלול טענותיה מלמד על כך שהיא טוענת להגנת 'אמת הפרסום' על פי סעיף 14 לחוק –

14. הגנת אמת הפרסום

במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.

מאחר שמדובר בטענת הגנה של הנתבעת, עליה הנטל להוכיחה (ראו רע"א 1530/13 אדוארד גדלוב נ' הארגז - מפעל תחבורה בע"מ (פורסם במאגרים, 5.5.13) בס' 9 וכן באופן ספציפי לעניין הגנות לפי החוק ראו ע"א 6903/12 הנ"ל בס' 44). עוד נקבע כי יש להביא ראיות המראות על התאמה בין תוכן הפרסום למציאות האובייקטיבית (ע"א 844/12 דניאל מולקנדוב נ' שרה פורוש (פורסם בנבו, 22.02.2017), בס' 32).

29. בתצהיר הנתבעת ובסיכום טענותיה עולות השערות ותאוריות על קונספירציות שונות. אולם, לא הוצגו ראיות המוכיחות כי התובעים הם שהתלוננו על הנתבעת וכי תלונות אלה הן שהובילו למתן הדו"חות נשוא הפרסומים הנדונים.

התובע הודה כי פנה בעניין הנגרים לראש מנהלת השכונה, הא ותו לא (ראו ס' 26 לתצהיר התובע ועמ' 7 לפרוטוקול ש' 1-7). התובעת מכחישה באופן גורף את הטענות בדבר הגשת תלונות על ידה לכל גורם שהוא.

גם אם נניח כי הדו"חות ניתנו עקב תלונה כזו או אחרת מצד התובע, אין בכך בכדי להוכיח ניצול כלשהו של תפקידו כחבר מועצה וממילא ברור כי הינו זכאי להתלונן על מפגע בשכונת מגוריו בדיוק כפי שזכאי לכך כל תושב אחר במקום.

30. הנתבעת מאריכה בסיכומיה ביחס לכוחו העודף של התובע. אמנם, התובע עצמו אישר בחקירתו כי הינו בעל מעמד בכיר במועצת העיר (ראו בעמ' 3 לפרוטוקול ש' 14), אולם, לא הוכח אם הוא מחזיק בתפקיד כלשהו בפעילות העירייה אשר מקנה לו את השררה אותה מייחסת לו הנתבעת, אשר גם לא חקרה את התובע בנושא זה. התובע עצמו העיד כי החזיק בתיק התעשיות והעסקים ולכן קידם עסקים, בילוי ופנאי בעיר (ראו עמ' 4 לפרוטוקול ש' 17). אין בדברים אלו כדי לחזק את עמדת הנתבעת, ההיפך מכך.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

כך, למשל, טוענת הנתבעת כי "מן המפורסמות שאינן צריכות הוכחה כי תלונת חבר מועצת עיר תזכה ליחס עדיף מן היחס אשר יינתן לתלונתו של תושב מן השורה. בלתי מתקבל על הדעת לחשוב אחרת." לא ברור מדוע ההתנהלות המתוארת על ידי הנתבעת הינה 'מן המפורסמות' וממילא לא הוצגו כל ראיות לתמוך ב'אקסיומה' זו, טענה קשה כנגד מנהל תקין הנטענת בנחרצות שאינה ברורה.

הנתבעת מוצאת חיזוקים לטענותיה בעובדה שהתובעים לא הכחישו את הדברים במסגרת התגובות לפוסטים האמורים ובעובדה שלא הסכימו לדרישת בא-כוחה במכתב מיום 24.11.14 להגשת תצהיר מטעם התובעים בו יצהירו כי לא פנו לעירייה בתלונה. אין מקום לראות בהיעדר תגובה מצד התובעים לפוסט מכפיש כהודאה כלשהי. גם דרישת הנתבעת לקבל תצהיר מטעם התובעים ובו אישור כי לא פנו בתלונה מאששת את המסקנה לפיה טענות הנתבעת מבוססות על סברות בלבד ואין לה ידיעה ממשית. העובדה שגם היום לא יכולה הנתבעת לבסס את טענותיה העובדתיות, מחזקת את המסקנה כי במועד פרסום הפוסטים הנדונים, ובפרט הפוסט השני, לא היתה לה ידיעה אם התובעים אכן הגישו תלונה ספציפית או אם התובע ניצל קשרים כלשהם בעירייה על מנת לפגוע בנתבעת או במאמוס.

על כן, יש לקבוע כי הנתבעת לא הוכיחה כי העובדות שפורסמו משקפות את המציאות שהיתה במועד הפרסומים ולכן הגנת אמת הפרסום לא תעמוד לה.

31. למעלה מן הדרוש יוער, כי הנתבעת גם לא עומדת בתנאי השני להחלת ההגנה האמורה, הוא התנאי של 'ענין ציבורי' בפרסום. הנתבעת עצמה טוענת כי ההתנהלות שהיא מייחסת לתובעים נובעת מסכסוך אישי בין הצדדים. כלומר, מדובר בהתנהלות על רקע פרטי בלבד. עוד יש לציין כי התובעת טוענת כי הפרסומים האמורים היו בבחינת הבעת כאב וצער, דבר שגם הוא עניין פרטי. תמוה, מדוע בחרה הנתבעת בחרה להביע את צערה הפרטי דווקא בקבוצת השכונה ברשת הפייסבוק, ולא ב'קיר' הפרטי שלה.

32. טרם סיום, על אף שהנתבעת לא טענה להגנת 'תום הלב', יוער כי מאחר שהנתבעת פרסמה על התובע כי ניצל לרעה סמכות כנבחר ציבור על מנת לפגוע בה, מבלי לבדוק את הדברים לאשורם, נוצרת חזקה כי פעלה בחוסר תום לב בהתאם לס' 16(ב)(2) לחוק. גם העובדה שהנתבעת בחרה "לצעוק את צעקתה" בקבוצה של תושבי השכונה ולא באופן פרטי, מעידה על חוסר תום לב מצד הנתבעת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

33. לאור מכלול השיקולים דלעיל יש לקבוע כי הנתבעת אינה חוסה תחת אחת ההגנות הקבועות בחוק.

הסעד

34. הנתבעת טוענת כי משעה שהתובעת בחרה לציין את הסבל שהפרסומים גרמו לה, בחרו התובעים במסלול של פיצוי בגין נזק ואין הם יכולים להסתמך על הוראת סעיף 7א לחוק המאפשר פיצוי ללא הוכחת נזק.

35. אין מקום לקבל טענה זו שכן ההוראה המאפשרת קבלת פיצוי ללא הוכחת נזק לא נועדה דווקא למקום בו אין נזק, אלא גם (ואולי בעיקר) למקום בו הנזק אינו ניתן לכימות. אכן, כל פרסום המהווה לשון הרע יוצר פגיעה ברגשות הנפגע, בין אם לפגיעה זו יש ביטוי ממוני ובין אם לאו. אם נאמר כי מרגע שטוען הנפגע לפגיעה ברגשותיו, אין מקום עוד לפסוק לו פיצוי לפי סעיף 7א לחוק, נרוקן את הוראת סעיף זה מתוכן. עוד יש לציין כי פרסום לשון הרע שנקבע לעיל, מתייחס לתובע בלבד ולא לתובעת, כך שממילא אין משמעות מעשית לטענה זו.

36. סעיף 7א קובע סכומים לפיצוי גם ללא הוכחת נזק, אולם מדובר בסכומים מקסימליים. בית המשפט שוקל מהו הסכום שראוי לפסוק בהתבסס על מספר שיקולים – אופי הפגיעה, חומרתה וזהות הצדדים.

בענייננו, בפסיקת הפיצוי נתתי דעתי לעובדה שמדובר בפרסום אחד, הגם שמהווה אחד מ-'סדרה' של שלושה פרסומים שפורסמו בסמיכות זמנים ונמצא כי השניים הנוספים אינם עונים על דרישות החוק. נתתי דעתי לטיבו של הפרסום, המטיל דופי בתפקודו של התובע בהיותו איש ציבור, נתון נוסף הנכנס כשיקול במכלול השיקולים לקביעת גובה הפיצוי (ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (פורסם בנבו, 4.8.08), בס' 50-51). נתתי דעתי להיקפה הכספי של התביעה, לטיב מערכת יחסי השכנות בין הצדדים ולשינוי הנסיבות שחל מאז הגשת התביעה ועד עתה, לרבות העובדה שמאמוס כבר אינו נמצא במקום.

כמו כן ניתן משקל מסוים לתקווה שעם מתן פסק הדין ישכילו הצדדים לשקם את מערכת יחסי השכנות ביניהם וישימו את המחלוקות בצד, על מנת לאפשר שגרת חיים תקינה ושלווה לכולם.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 64410-12-14 ברכה ואח' נ' וולף

תיק חיצוני:

סוף דבר, לאור מכלול השיקולים דלעיל אני מורה כדלקמן:

1. תביעתה של התובעת 2 נדחת.
 2. הנתבעת תפצה את התובע 1 בסכום כולל של 7,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע. אינני מוצאת מקום להורות על פרסום התנצלות נוכח הנימוקים המפורשים בפסק הדין ונוכח העובדה שלטעמי ספק רב אם פרסום התנצלות יועיל או יזיק בנסיבות הקיימות.
 3. בסכום שנפסק ניתן ביטוי לאופן ניהול ההליך ולהוצאות ההדדיות אליהן נזקקו הצדדים במסגרתו. מעבר לכך, יישא כל צד בהוצאותיו.
- הסכום ישולם לתובע תוך 30 יום מהיום, שלאחר מועד זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

ניתן היום, ג' תמוז תשע"ז, 27 יוני 2017, בהעדר הצדדים.

איילת הוד-טל, שופטת